

svækker overhovedet ikke, men kan højst ophæve den Frygt for det Fattigdommens Helvede, Frygten for Fattiggaarden eller den som Almisse tilkastede Hjælp ved Invaliditet eller Alderdom, den Frygt, som netop svækker manges Energi og Lyst til at tage Tilværelsens daglige Kamp op". Det er Ord, jeg ganske kan slutte mig til.

Det ærede Medlem sagde, at dette Lovforslag var udsprunget af Socialdemokratiets Program om Statshjælp og var i Strid med Venstres Program som ogsaa med de Radikales Odense-Program, der ønsker offentlig Hjælp til Selvhjælp. Vi har ofte fra vor Side gjort ærede Medlemmer af andre Partier, der har forekastet os lignende Bebrejdelser, opmærksomme paa, at Socialdemokraterne ikke er Modstandere af Selvhjælp. Tværtimod, hele den moderne socialdemokratiske Arbejderbevægelse er jo en stor Selvhjælps-Bevægelse i Ordets allerdybeste Betydning, og en af det moderne Socialdemokratis Grundlæggere, Karl Marx, gjorde til Løsen for hele den moderne Arbejderbevægelse dette berømte og rigtige Ord: „Arbejdernes Frigørelse maa være deres eget Værk“. Stærkere kan man vel ikke betone Selvhjælpsens Betydning og Nødvendighed. Paa et saa vigtigt Omraade som Arbejdsledshjælpen har, som det ærede Medlem vil vide, vi Socialdemokrater fra første Færd været villige til en Lovgivning, der netop gik ud paa offentlig Hjælp til Selvhjælp. Det er jo ogsaa Princippet for hele Arbejdsledslovgivningen. At vi i de sidste Krigsaar under ganske abnorme Forhold er kommet ind paa langt højere offentlige Bidrag, end tidligere var forudsat, er jo en anden Ting; det er noget ekstraordinært under ekstraordinære Forhold. Men under de nuværende kapitalistiske Samfundstilstande er Forholdene saa slette, saa tarvelige for en hel Række ubemidlede Medborgere, at der maa en Haandsrækning til. Det Lovforslag, der her foreligger fra den højtærede Ministers Side, er jo en saadan Haandsrækning.

Det ærede Medlem gjorde sig skyldig i en mærkelig Selvmodsigtelse, thi efter at han havde slaaet dette Forslag ned, ja, næsten sabled det ned, hvilket gjorde mig smertelig ondt at høre, for Tonen i det ærede Medlems Foredrag var af den Art, at den desværre ikke aabnede megen Udsigt for et Resultat i indeværende Samling, det var — det ærede Medlem maa undskylde, jeg siger det, men jeg tror, det er rigtigt — en helt anden Tonart end den, hvormed de fleste af det ærede Med-

lems Partifæller behandlede Sagen i Udvalget 1917—18 —, efter at det ærede Medlem altsaa havde brudt Staven over dette Lovforslag og dets Principper, gik han over til at kræve. Og hvad krævede han? En Tilknytning af Invaliditets-spørgsmaalet til Sygekasseforsikringen. Ja, men det sker jo gennem dette Lovforslag. Der er blandt andet foregaaet den Forandring fra 1917—18, at vi nu gaar den Vej, som den Gang blev antydet, nemlig at knytte Invaliditetsforsorgen til Sygekasseforsikringen. Det er ikke ubetydelige Ofre, der kræves af dem, der gaar ind som Medlemmer i en Sygekasse, det løber for en Familie her i København let op til et halvt Hundrede Kroner om Aaret. Det er ikke ubetydelige Krav, der stilles til Selvhjælp i dette Tilfælde.

Dernæst havde det ærede Medlem den Hovedindvending mod dette Lovforslag, at Staten ikke havde Raad, de økonomiske Forhold var nu saadanne, at den Slags Forslag var endnu langt mindre opportune end for et Par Aar siden. Desuden hævdede det ærede Medlem, at de stigende Arbejderlønninger nu havde gjort Arbejderklassens, de ubemidlede Kaar langt bedre end tidligere; der kunde altsaa kræves langt mere Selvhjælp af dem. Maa jeg med Hensyn til dette sidste sige, at der — jeg tror for Resten særlig i Lægekredse, og da ganske særlig ogsaa blandt Sygekasselæger — hersker ganske overdrevne Forestillinger om Arbejdernes Indtægter, Forestillinger, der derfra bredes ud i vide Kredse og navnlig kommer til Orde i den konservative og moderate Presse. Der foreligger jo paa dette Omraade en Statistik, der er udarbejdet efter Opgivender fra Arbejdsgivere, som sikkert ikke maler Forholdet for sort, men snarere er tilbøjelig til at male det lysere, end det er, og efter denne Statistik er de fagorganiserede Arbejdes Indtægter fra før Kri-gen og til den Gang, denne Statistik blev gjort op i Fjor Sommer, gennemsnitlig vokset med en Femtedel, 20 pCt. Dette er altsaa, hvad Livsvilkaarene gennemsnitlig efter denne Arbejdsgiver-Statistik er steget. Fra Arbejderhold bestrider man, at det paa adskillige Omraader er saa godt; der er mangfoldige Arbejdere af dem, som i Almindelighed anses for velstillede, som for Tiden maa slaa sig igennem med en Ugeindtægt paa 70—80 Kr. Der er mange, der har betydelig mindre, der er ogsaa dem, der har mere, men der er et meget stort Antal — jeg taler om københavnske Forhold, om Livsvilkaarene her i Hoved-